

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5.

Den 1ste December 1894.

44de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Eldste James E. Talmage for den theologiske Klassé
i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 52.)

Mormons Bog.

Oversættelsen af Mormons Bog blev udført ved Guds Kraft, der blev tilkjendegiven gjennem Nabenbaringenens Gave. Bogen erklærer, at den ikke er afhængig af menneskelig Kunskab eller Bisdom; dens Oversætter var ikke fyndig i Sprogvidenstabér; hans Egenskaber vare af et forskelligt og af et langt mere virksomt Slags. Med Pladerne modtog Joseph Smith af Engelen andre hellige Statte, indbefattende et Brystspand, til hvilket Urim og Thummim vare fæstede, der af Neophiterne kaldtes Oversættere (Bogtens Bog 36, 1; 42, 1; 130, 1—10 eng. Udg.; Omni 1, 20—22; Mos. 8, 13—19; 21, 27. 28.), og ved at bruge disse var han i Stand til at gengive de gamle Nedtegnelser i vort nærværende Sprog. Detaillerne af Oversættelsesarbejdet ere

ikke beskrevne videre, end hvad der er blevet berettet, at Oversætteren undersøgte de indgravede Skriftegni ved Hjælp af Urim og Thummim eller og saa Seerstenen,* hvilken undertiden

*) Seerstenen. Joseph disterede til Martin Harris fra Gulpladerne, efterom Bogstaverne derpaa, formedelst Urim og Thummim, antog en tilsvarende Form af Nutidens Ord, der vare den unge Seer vel befjendte. Martin Harris var en kritiker og ikke overtroist. Da han lyttede til Ordene, som blev ham disterede fra Dag til Dag, og efterhaanden blev mere fortrolig med Joseph, forsøgte han at slappe sig et yderligere Bevis. Et af Josephs Hjælpemidler i at fortolke Øptegnernes Sandheder var en ejendommelig lille rundagtig Sten, hvilken han ogsaa kaldte Seerstenen, og som han undertiden brugte i Stedet for Urim og Thummim. Denne Sten var blevet funden af ham og hans Broder Hyrum paa Bunden af en Brond; og formedelst Guds Bejledning blev den af dem frembragt til at bruges ved Oversættelsen. Martin besluttede at fratauge Profeten denne Sten. Han forstafede sig derfor en Sten, der var lig Seerstenen baade i Form og Farve og ombhætte den paa en listig Maade med

var anvendt som en Oversætter, og da dikterede til Skribenten de engelske Sætninger. Det troes af dem, der ere ansete for at besidde den bedste Domme-kraft, at de oversatte Ord vistes paa Oversætterne og forbleve synlige for Seeren, indtil de varer rigtigt nedskrevne.

Joseph begyndte sin Bog med Bladerne ved taalmodig at kopiere et Antal af disse Skrifttegn, og naar han sikte nogle Sider samlet paa denne Maade, saa tilføjede han Oversættelsen deraf. Martin Harris, Profetens første Assistent i Oversættelsesarbejdet, erholdt Tilladelse til at medtage nogle Afstrøster af disse Skrifttegn i det Øje, med at fremslægge dem til Undersøgelse af Mænd, der varer kundige i de ældgamle Sprog.* Han viste nogle af Profetens virkelige Medium ved Oversættelsen. Da de derefter begyndte deres Arbejde igjen, var Joseph i Begyndelsen tuis, men saa udbrød han: „Martin, hvad er der paa Førde? Alt er mort!“ Harris maatte bestemmet bejende, hvad han havde gjort. Og da Profeten forlangte en Nedegjørelse for hans Opsørelse, svarede Martin: „Jeg gjorde det enten for at sætte Udtalen paa Prøve eller for at tillukke Daarer Mund, hvilke have sagt mig, at De har lært disse Sætninger, som De ditterer, og at De blot gjengiver dem fra Hukommelsen.“ — Cannons »Life of Joseph Smith.«

* Den Lærdes Mening. Efter at Joseph Smith havde modtaget de hellige Optegnelser, begyndte han Oversættelsesarbejdet saa snart som muligt. Hans første Forøg var saa at sige et fligstigt eller oversladist Arbejde med at kopiere de forskellige Slags af forunderlige Skrifttegn, som varer indgravede paa Bladerne, og at oversette nogle af dem ved Hjælp af Uriim og Thummim. Paa denne Maade nedstred han en hel Del af disse Skrifttegn paa Ark; nogle af dem tilføjede han Oversættelsen, andre ikke. Det synes ikke, som han havde nogen anden Hensigt med dette oversladistiske Arbejde end at fortøje, halvt ubevidst, at opfylde den Besaling, som udgik fra Moroni, Optegnelsernes Engel. Men Hensigten med Engelenes Forordning, som saa viselig blev givne, blev senere bitterlig. Joseph fortsatte Arbejdet indtil Februar Maaned 1828. Ved denne Tid kom

Arkene til Professor Charles Anton ved Columbia Kollegium, som efter nojagtigt at have undersøgt dem, bekræftede, at Skrifttegnene i det Hele taget vare af den gamle ægyptiske Slags, og at den medfølgende Oversættelse deraf var mærkværdig korrekt og fuldstændig. Da Professor Anthon blev underrettet om, hvorledes denne Bog var kommen i Josephs Hænder, bad han Martin Harris om at bringe ham den originale Bog til Undersøgelse, sigende, at han vilde paatage sig hele

Martin Harris, der forhen havde stiftet Venhedsstøb med Joseph, til ham i Mr. Hales Hjem. . . . Harris opholdt sig en kort Tid med Joseph i Isaac Hales Hus, og i Februar Maaned 1828 bortførte han med Profetens Tilladelse nogle af de forskellige Kopier, som Joseph med megen Anstrengelse og Taalmodighed havde udført. Det var Martin Harris' Hensigt at fremslægge disse Afstrøster for Vidensfabrmænd og Sproglærde, og om muligt, i Folge deres Omdomme, at afgjøre, om han skulde opgive eller grundfæste sin halvtudviklede Tro. I Overensstemmelse med denne Plan gik han til New York og besøgte der Charles Anton, en Professor i Sprog ved Columbia Kollegium. Anthon undersøgte først et Ark af Indstrøsterne, der varer ledsgagede af Josephs Oversættelse, og erklærede, at Skrifttegnene varer ældgamle ægyptiske, og at Udtæthningen deraf var korrekt — ja mere fuldstændig og rigtig end nogen anden Oversættelse af dette Sprog, som han nogensinde havde set. Derefter betragtede han de andre Ark, som ingen Oversættelse medfølger, og bekræftede, at Skrifttegnene vare egte Prøver af forskellige ældgamle skrevne Sprog. Han stred et Bevis, der indeholdt de foregaende Paastande, og gav det til Martin Harris. Anthon spurgte derpaa Harris, hvorfra disse Skrifttegn havde deres Oprindelse; og først da gik det op for den lærde Professor, hvilken Anbefaling han havde givet til en ulexerd Ængling, som fra en Engels Hænder havde modtaget en gylden Bog fuld af ældgamle Skrivelser. Professoren forlangte i hast Beviset tilbage, som han havde givet til Harris, idet han foregav, at han ønskede at undersøge Dokumentet samt tilføje Noget dertil. Saamitt han modtog det i sine Hænder, ødelagde han det og sagde: „Der eksisterer ikke saadanne Ting som Englebesøg i vores Dage.“ — Cannons »Life of Joseph Smith.«

Bogens Oversættelse; da han saa blev fortalt, at en Del af Bogen var forseglet, sagde han: „Jeg kan ikke læse en forseglet Bog;“ og saaledes opfheldte denne Mand, uden at vide det, Ejaias’ Profeti med Hensyn til Øplomsten af denne mægtige Bog: „Saa at Shnet af det Hele skal være Eder som en forseglet Bogs Ord, hvilken man giver den, som forstaar sig paa Skrift, og siger: Kjære, læs dette, men han maa sig, jeg kan ikke, thi den er forseglet.“ (Ej. 29, 11.)

Efterat en Dr. Mitchell i New York, en anden Sproglerd, havde undersøgt disse Skrifttegn, gav han i alle Henseender det samme Bidræbhd angaaende dem, som Prof. Anthon havde givet.

Mormons Bogs Ordning.
 Mormons Bog indeholder femten forskellige Dele, almindelig kaldte Boger, kjendte under Navn af deres Forfattere. Af disse ere de første seks, nemlig 1ste og 2den Nephi, Jakob, Enos, Jarom og Omni, en bogstavelig Oversættelse fra den tilsvarende Del af Nephis mindre Blader. Den største Del af dette Bind, fra Mosiah til Mormons Bog, 7de Kapitel iberegnet, er en Oversættelse af Mormons Udtog fra Nephis større Blader. Mellem Jaroms og Mosiah Bog kommer „Mormons Ord“ der sammenbinder Nephis Optegnelser, som vare indgravede paa de mindre Blader, med Mormons Udtog af de større Blader for de følgende Tider. Mormons Ord kunne betragtes som en kort Forklaring af de foregaaende Dele af dette Værk og af de Dele, som følge. Den sidste Del af Mormons Bog, fra Begyndelsen af Mormon 8de Kapitel til Bogens Ende er Moronis Sprog. Moroni var en Søn af Mormon, der først begyndte at fuldføre sin Faders Optegnelser, men derefter tilføjede et

Udtog af en Del Blader, som indeholdt en Beretning om Jarediterne; denne Beretning forekommer som Ethers Bog. Paa den Tid, da Mormons Skrivelser udførtes, stod han alene som den eneste gjenlevende Repræsentant for sit Folk. Den sidste af de frugtelige Krige mellem Nephiterne og Lamaniterne havde en total Udryddelse af de Forstnævnte som et Folk til Folge, og Moroni formodede, at hans Udtog af Ethers Bog vilde blive hans sidste literære Værk; men da han ved Slutningen af dette Arbejde fandt, at han paa en mirakuløs Maade var blevet bevaret, saa tilføjede han den Del, som er kjendt under Navnet Moronis Bog, der indeholder en Beretning om Ordinationsceremonierne, Daaben, Sakramentets Administration o. s. v., og en Optegnelse af visse Udtryk og Skrivelser af hans Fader Mormon.

Men det er af større Bigtighed for os at blive forvissede om dette store Værks Paalidelighed; og dette Emne kan let overvejes under to Afdelinger: 1) Mormons Bogs Egthed og Tildæknethed, det vil sige Beviser for, at Bogen er, hvad den udgiver sig for at være — en virkelig Oversættelse af ældgamle Optegnelser. 2) Originalens Troverdighed eller Skrivelser, der bære saavel høre som indre Beviser.

Mormons Bogs Egthed vil Enhver indse, der foretager en upartist Underøgelse af de Omstændigheder, som staa i Forbindelse med dens Fremkomst. De mange saakaldte Theorier, som udsprettedes om dens Oprindelse, der fremsattes af Guds Værks fordomsfulde Modstandere, ere i Almindelighed for usammenhængende og i de fleste Tilfælde altfor barnagtige til at værdiges en grundig Overvejelse. Saadanne Rygter, som udsendtes for at fremholde Mormons Bog som en Op-

digtsje eller som en Nutidskrivelse, gjendrive sig selv.

Profeten var forbudt at fremvise Bladerne for at tilfredsstille Folks Nyhængerrighed, da de med Rette ansaaas for at være hellige. Et Antal agtværdige Bidner undersøgte Optegnelserne i deres Enkeltheder og have givet til Verden deres højtidelige Vidnesbyrd om denne Kjendsgjerning. Profetierne med Hensyn til Bidnerne, ved hvis Vidnesbyrd Guds Ord, som det er skrevet i Mormons Bog, skulde stadsfæstes (2 Nephi 11, 3; 27, 12; Ether 5, 3. 4; Pagtens Bog 32, 3; 42.), gik i Opførsel i Juni Maaned 1829, ved at Guds Kraft blev aabenbaret, der bekræftede dette Værks Sandhed til tre Mænd, hvis Erklæring ledsgage alle Bogens Udgaver.

De tre Bidners Vidnesbyrd.

Det være herved vitterligt for alle Slegter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Værk monne komme, at vi, formedelst Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Maade, have seet de Blader, som indeholde denne Optegnelse, hvilken er en Beretning om Nephis Folk, og ligeledes om Lamantinerne, deres Brødre, og ligeledes om Jareds Folk, som kom fra Caarnet, om hvilket der er talet; og vi vide også, at de ere blevne oversatte ved Guds Gave og Kraft, thi hans Rost har fundgjort os det; dersor vide vi med Vished, at dette Værk er sandt. Endvidere bevidne vi, at vi have seet de Indgravninger, som ere paa Bladerne, og at de ere blevne os vistte ved Guds Kraft, og ikke ved Menneskers. Og se, vi erklære med al Troværdighed, at en Guds Engel kom ned fra Himmelten, og han bragte Bladerne og lagde dem for vore Øjne, saa at vi saa og skuede dem samt Indgravningerne

derpaa; og vi vide, at det er ved Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Maade, at vi saa dem og bare Vidnesbyrd om, at disse Ting ere sande; og det er vidunderligt for vore Øjne; desvagt bed Herrens Rost os, at vi skulle bare Vidnesbyrd derom; hvorfor vi, for at være lydige til Guds Besællinger, vidne om disse Ting. Og vi vide, at dersom vi ere trofaste i Kristo, ville vi kunne holde vore Klæder rene fra alle Menneskers Blod og ville blive fundne ubesmittede for Kristi Domstol samt bo hos ham evindeligen i Himmelten. Og ære være Faderen, Sonnen og den Helligaand, hvilke er een Gud. Amen.

Oliver Cowdery.

David Whitmer.

Martin Harris.

Dette Vidnesbyrd, som saaledes var givet, blev aldrig tilbagekaldt, ejheller forandret af nogen af de Bidner, hvis Navne ere undertegnede det Foregaaende, skjønt de alle forlod Kirken og tillode Hølelser mod Profeten Joseph at overvælde dem, der næsten grænsede til Had. Til deres Livs sidste Ende fastholdt de den samme højtidelige Erklæring om Englebesøget og det Vidnesbyrd, som var indprentet i deres Hjerter.*)

Kort Tid efter, at de Tre havde

*) De tre Bidner. Oliver Cowdery blev født i Wells, Rutland Co., Vermont, i Oktober 1805; døbt den 17de Maj 1829 og døde i Richmond, Missouri, den 3de Marts 1850.

David Whitmer blev født i Nærheden af Harrisburg, Pennsylvania, den 7de Januar 1805; døbt i Juni 1829; udelukket fra Kirken den 13de April 1838 og døde i Richmond, Missouri, den 25de Januar 1888.

Martin Harris blev født i East-town, Saratoga Co., New York, den 18de Maj 1793; døbt i 1830, flyttede til Utah i August 1870 og døde i Clarkston, Cache Co., Utah, den 10de Juli 1875.

været Øjenvidner til Bladerne, blev andre otte Personer tilladte at se og berøre dem; og i dette blev ogsaa en Profeti fuldkommet, ved at der forдум blev sagt, at forinden de tre „sender Gud flere Vidner“ (2 Nephi 11, 3.), hvis Bidnesbyrd skulle tillægges det, som de tre afgave. Det var formodentlig i Juli Maaned 1829, at Joseph Smith viste Bladerne til dem, hvis Navne ere underfrevne det følgende Certifikat:

De otte Vidners Bidnesbyrd.

Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Værk monne komme, at Joseph Smith jun., Over-sætteren af dette Værk, har vist os de omtalte Blader, hvilke have Udsende af Guldb; og saa mange af Bladene, som ovennævnte Smith har oversat, have vi berørt med vores Hænder; og vi saa ogsaa Indgravningerne derpaa, hvilket altsammen har Udsende af æld-gammelt, besynderligt udført Arbejde. Og dette bevidne vi med alvorlige og besindige Ord, at ovennævnte Smith har vist os de omtalte Blader; thi vi have set og løftet dem og vide med Bisched, at samme Smith har dem. Og vi overgive vore Navne til Verden for at bevidne for Verden, hvad vi have set, og vi lyve ikke, Gud er vort Bidne.

Christian Whitmer. Hiram Page.

Jacob Whitmer. Joseph Smith sen.

Peter Whitmer jun. Hyrum Smith.

John Whitmer. Samuel H. Smith.

Tre af de otte Vidner døde uden-for Kirken, og dog var der ikke en blandt alle de otte, som nogensinde vides at have fornægtet sit Bidnesbyrd angaaende Mormons Bog.*)

*) De otte Vidner. Christian Whitmer blev født den 18de Januar 1798; døbt den 11te

Her have vi altsaa Beviser af for-hjellige Slags om denne Bogs Trovær-dighed. Sproglærde Mænd have erklaaret Skriftegnene for at være ægte og Oversættelsen af de undersøgte Stykker for at være fuldstændig og korrekt; elseve Mænd med et godt Rygte aflagge en højtidelig Ed paa, at de have set Bladerne; og Bogens Indhold i sig selv fyldesigjør, at det er ikke mer eller mindre end en Oversæ-telse af ældgamle Optegnelser.

(Fortsættes.)

April 1830; døde som et trofast Medlem af Kirken i Clay Co., Missouri, den 27de Novbr. 1835 Han var den ældste Son af Peter Whitmer.

Jacob Whitmer, anden Son af Peter Whitmer, blev født i Pennsylvania den 27de Januar 1800; døbt den 11te April 1830 og døde den 21de April 1856 efter forelsig, at være udgaet af Kirken.

Peter Whitmer jun., femte Son af Peter Whitmer, blev født den 27de September 1809; døbt i Juni 1829; døde i Nærheden af Liberty, Clay Co., Missouri, som et trofast Medlem af Kirken den 22de September 1836.

John Whitmer, tredje Son af Peter Whitmer, blev født den 27de August 1802; døbt i Juni 1829, udelukket fra Kirken den 10de Mars 1838 og døde i Far West, Missouri, den 11te Juli 1878.

Hiram Page blev født i Vermont Året 1800; døbt i Juni 1829; forlod Kirken i 1838 og døde i Ray Co., Missouri, den 12te August 1852.

Joseph Smith sen., Profeten's Faber, blev født i Topsfield, Essex Co., Massachusetts, den 12te Juli 1771; døbt den 6te April 1830, ordi-nareret til Kirkens Patriark den 18de December 1833 og døde trofast i Kirken i Nauvoo den 14de September 1840.

Hyrum Smith, anden Son af Joseph Smith sen., blev født i Tunbridge, Vermont, den 9de Februar 1800; døbt i Juni 1829 og blev Med-lem af Kirkens øverste Præsidentstab den 7de November 1837, og Kirkens Patriark den 19de Januar 1841. Han led Martyrboden sammen med sin Broder, Profeten, i Carthage Fængsel, Illinois, den 27de Juni 1844.

Samuel Harrison Smith, fjerde Son af Joseph Smith sen., blev født i Tunbridge, Vermont, den 13de Mars 1808; døbt den 15de Maj 1829 og døde den 30te Juli 1844.

Konferencen i Aalborg

Lørdagen den 20de og Søndagen den 21de Oktober 1894.

Konferencen afholdtes i Urbansgade Nr. 26 og begyndte Lørdag Aften kl. 8. Følgende Eldster fra Zion vare tilstede: Præsident over den europæiske Mission Anthon H. Lund, Missionspræsident Peter Sundwall, Konferencepræsident H. P. Hansen, T. Petersen, N. A. Nielsen, L. Madsen, J. M. Winters, M. M. Hansen, S. C. Gørensen, P. C. Hald, H. Petersen, C. P. Larsen, S. Petersen, P. C. Petersen og C. Thomsen.

Præsident Hansen fremstod og ønskede Alle velkommen, og Mødet aabnedes derpaa med Sang og Bon.

Eldste C. J. C. Jensen blev indsat som Konferencens Skriver. Grensforstanderne afgave deres Rapporter for Tidssrummet siden sidst afholdte Konference. Stillingen var upaaaglagelig god, og Eldsterne følte vel i deres Arbejde.

Eldste S. Petersen fremstod og bar sit Vidnesbyrd om Kristi Kirkes Gjenoprettelse i disse de sidste Dage.

Eldste Anthon H. Lund var den næste Taler. Han var glad for den Venlighed, han nu havde til at samles med de Hellige i Aalborg, og sagde, at han var tilstede her, da dette Lokale blev indviet til de Helliges Forsamlingssted for 33 Aar siden. Omtalte de store Forsøgelser, de Hellige maatte lide i de Dage, men som kun bevirkeede, at Herrens Gjerning gjorde stor Fremgang. Ligeledes talte han om Marthrerne Joseph og Hyrum, og hvorledes de Hellige i de Dage bleve fulgt af Pøbelen og drevne fra Sted til Sted, indtil de til sidst, ansørte af Præsident Brigham Young, bosatte sig imellem Slippebjergene. Derefter talte

han om Bonnets Virkning og Tegnene, der skulle følge dem, som tro, og formanede de Hellige til Udholdenhed og Taalmodighed; deres Bon vilde da være sikker.

Mødet sluttedes med Sang. Tak sigelse af Eldste T. Petersen.

Søndag Formiddag kl. 10.

Mødet aabnedes med Sang. Bon af Eldste S. Petersen, hvorefter atter en Salme blev assungen.

Nadverens Sakramente administreredes af Eldsterne N. Petersen og N. N. Andersen. Salmen Nr. 206 blev assungen, medens Nadveren uddeltes blandt de Hellige.

Præsident Anthon H. Lund fremstod og talte om den hellige Nadver og tog til Text 1 Kor. 11, 27—31. Han sagde, at den blev indstiftet til en Thukonimelse om det store Offer, som Frelseren gjorde for at tilbejbringe Frelse for Menneskessægten; og han sluttede sine Beværfninger ved at sige: Hvor taknemmelige burde vi ikke være, og hvilken Hjærlighed burde vi ikke vise ham, vor Frelser, for hans store Opofrelse mod os, ved at vi efterleve og holde hans Bud og Besalinger og elses hverandre indbyrdes? Til sidst omtalte han Sabbatsdagens Helligholdelse og nedbad Herrens Besignelse over de Hellige.

Konferencepræsident H. P. Hansen op læste en samlet Rapport over Aalborg Konference for det sidste Halvaar. Den bestaar af 4 Grene. Af Missionærer fra Zion er der 9 af de Halvfjærds og 1 Højpræst. Det lokale Præstedomme bestaar af 12 Eldster, 12 Præster, 8 Lægere og 4 Diaconer.

Præstedommets og Medlemmernes Total er 259, hvorfra 62 betale Tiende. „Skandinaviens Stjerne“ har 116 Abonnenter, hvorfra 20 staa udenfor Kirken. 20 Personer ere blevne døbte, 16 emigrerede og 2 udelukkede; 8 Børn ere blevne velsignede. 313 Forsamlinger ere afholdte, hvorfra flere have været i store Lokaler, som ere blevne lejede for dette Øjemed. 2,001 Huse ere blevne besøgte af Missionærerne, og de have haft 1,577 evangeliske Samtaler med Fremmede samt hørtgivet 1972 Skrifter.

Præsident P. Sundwall fremstod og udalte sin Tilsfredshed over Stillingen i Konferencen. Han havde modtaget store Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed i de forskellige Konference-møder, som han i forening med Broder Lund havde besøgt. Han talte belserende til de Hellige og mindede dem om Opfyldelsen af Tiendeloven. Derefter foreslog han Kirkens Autoriteter, i den samme Orden som de blevne foreslaaede i Konferencen i Salt Lake City den 7de Oktober, til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner. Ligeledes foresloges følgende Eldster paa samme Maade: Anthon H. Lund som Præsident over den europæiske Mission; Peter Sundwall som Præsident over den skandinaviske Mission med John A. Olsen og Nels Forsberg som hans Medhjælpere i Udgivelsen af det skrevne Ord; H. P. Hansen som Præsident over Aalborg Konference og Forstander for Aalborg Gren, med Søren Petersen, C. P. Larsen og S. C. Sørensen som Medhjælpere; P. C. Petersen som Forstander for Hjørring Gren, med Hyrum Petersen som Medhjælper; C. P. Hald som Forstander for Frederiks-havns Gren med C. Thomsen som Medhjælper; F. M. Winters som Forstander for Thisted Gren, med M. M.

Hansen som Medhjælper. Alle disse Forslag blevne enstemmigt vedtagne.

Mødet sluttedes med Sang.

Taksgelse af Eldste C. P. Hald.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Sang. Bon blev opsendt af Eldste L. Madsen.

Eldste T. Petersen fra Aarhus sagde, at vi leve i en lykkelig Tid, da Guds Rige etter er oprettet paa Jordens med Profeter, Apostle o. s. v. Han bar sit Vidnesbryd til Jesu Kristi Evangelium.

Eldste L. Madsen talte om, at Menneskene have Del i Kristi Forsoning, saafremt de vise Lydighed til hans Bud og Love.

Missionspræsident Sundwall fremstod og prædikede om Daaben, et af de første Principer i Evangeliet, om Maaden, hvorpaa vi blive kædede og udsendte for at prædike; om de Tegn, der følge dem, som tro, og om Engles Sendelse til Jordens i de sidste Dage.

Til Afslutning blev Salmen Nr. 254 assungen.

Præsident A. H. Lund op læste Jesu Bjergprædiken og talte om de store Øfster og Velsignelser, som ere lovede de Ydmige og Trofaste.

Efterat en Sang var assungen, sluttedes Mødet med Taksgelse af Eldste T. Andersen.

Søndag Aften Kl. 7.30:

Mødet blev aabnet med at synde en Salme. Bon af Eldste S. C. Sørensen, hvorefter atter en Salme blev assungen.

Præsident Sundwall var den første Taler. Han fremholdt for de Hellige Nødvendigheden af at møde ofte til sammen for at blive opbyggede og be-lært. Han talte om den Fremgang, Guds Værk har haft fra den Tid hans

Kirke blev organiseret med seks Medlemmer og indtil nærværende Tid. Han bevidnede, at Herren altså har gjæstet Jordens i denne den sidste Tid.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 268 assungen.

Præsident Anthon H. Lund fremstod og sagde, at de Hellige ikke skulde skammes ved at paataage sig Kristi Navn, paa det, at han ikke skulde skammes ved dem paa den kommende Dag. Talte om Kristi Kirkes Oprettelse i denne Tid og tog som Eksempel Daniel 2det Kap. Til Slutning bad

han de Hellige indstændig at ihukomme alle de Raad og Værdomme, som vare givne gjennem denne Konference.

Præsident Hansen takkede Præsidenterne Lund og Sundwall for deres Besøg samt Enhver, der havde bidraget til at gøre denne Konference saa interessant.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid. Mødet sluttedes med Afsyngeelse af Salmen Nr. 273. TakSIGelse af Præsident H. P. Hansen.

C. J. C. Jensen,
Striver.

Den 1ste December 1894.

Herren har grundfæstet Zion.

Herren har givet store Løfter til Zion. Kirkens Eldster h'ave i deres Sorg, Forfølgelse og Fattigdom, som de have maattet døje, været i høj Grad styrkede formedelst de Trøstens Ord, som Herren haraabnbaaret angaaende de kommende Dage. Intet Folk, som nogensinde har levet, om hvem vi have rigten Beretning, har faaet mere Opmuntring og Haab, end de Sidste-Dages Hellige have i denne Uddeling. Midt i deres haardeste Prover have de været trostede og opmuntræde af Herrens naadige Godhed og Løfter. Eftersom Alarene ere forsvundne, ere disse Løfter gaaede i Opfyldelse, og der gives saaledes ingen Aarsag til Twivl om, at de, der endnu ere uopfyldte, ville opfyldes ligesaa bogstavelig.

Vi have som et Folk gjennemgaaet Scener, hvilke, sete fra de rimelige Folger, fra et menneskeligt Standpunkt at domme, sandsynlig vilde ende med Ulykke og med Utilintetgjørelse af Kirkens Organisation. Men selv under disse Omstændigheder forholdt Guds trofaste Folk sig standhaftigt og uroffeligt. De erholdt Trost ved Bevidstheden om, at Gud fremdeles var med dem, og at hans Ord, der vare blevne udtalte, ikke kunde fejle.

Hvem vilde have tænkt, da de Sidste Dages Hellige naaede dette øde Land i den dybeste Nød og Fattigdom, hvad det Timelige angaaer, at de Løfter, der vare givne formedelst Guds Ejendomme til hans Folk angaaende deres Fremtid imellem disse Bjerger, skulde gaa saa bogstavelig i Opfyldelse? Frugtbarhed blev lovet, hvor Ufrugtbarhed herskede. De Hellige bleve forsikrede om, at frødige Marker og Frugthaver vilde fremkomme, hvor Intet forhen vilde vokse. Der skulde blive Overslod, hvor Nød og Trang var Alles Nød. Syg og syrrethevde Aar have fuldbyrdet disse Forudsigelser. Vort Land er blevet saa højlig

forandret formedelst Guds Velsignelse, der har hvilet over hans Folk, at det er vanskeligt for de Besøgende, og selv for den opvoksende Slægt at satte, hvor øde og i højeste Grad uindbydende dette Land var, da Pionererne, anførte af Præsident Brigham Young, ankom til den ensomme store Saltsødal. Ved nu at staa paa en Højde i denne Dal og overskue det hndige Landskab, som breder sig ud for Ens Øjne, synes det næsten umuligt, selv for dem, som have fulgt med Forandringerne, at forestille sig Virkeligheden af den øde Stilhed og Tomhed, der eksisterede i de første Aar af Folket Ankomst hertil.

Herren har staaet paa sit Folks Side, og i Særdeleshed hans Tjenere, som han udvalgte til deres Ledere. Den Klogskab og Forudberegning, Dygtighed i Organisation samt bydende Indsydelse, som Præsident Brigham Young lagde for Dagen, fremhæves og anerkjendes i vores Dage. Nedstriveren af dette sif et dybt Indtryk heraf i den i Denver fornørlig afholdte Kongres angaaende kunstig Banding. De vise Planer, der blevne lagte af Præsident Brigham Young og hans Medhjælpere for at kolonisere Utah, modtoge der udelt Ros og Beundring, og den Ulegennytthighed, som af dem paa en saa tydelig Maade udbivtes i at besolke dette Land, blev hilset med Lovtaler. Dette Eksempel, som vistes i Grundlæggelsen af Utah, fremholdes nu som den rette Fremgangsmaade i Opbyggelsen af alle de torre Regioner. Folket i Utah sogte ikke at underlægge sig større Landstrækninger. Kun saa meget blev optaget og dyrket, som kunde afhjælpe deres umiddelbare Mangel, der dyrkede Jorden. Ingen blev nægtet sin Andel; Ingen sikrede sig store Strækninger af Land for Spekulationsøjemed. Bylodder blevne kun givne til dem, der vilde gjøre Brug af dem. Ingen blev forbeholdt, for at de med Tiden skulde stige i Værdi. For Fem-Acre, Ti-Acre eller Tyve-Acre Stykker af Land blev der fastet Lov. Selv dem, som vare Medlemmer af Pioneerselskabet, sikrede sig ikke Privilegier fremfor de Andre; de modtoge ligeledes deres Land ved Lovtrækning.

Denne Plan med Hensyn til at kolonisere dette Land anjes nu for at være den allerbedste. De, som lægge Mærke til dette, ville erkjende, at Utahs 47-aarige Erfaring unægtelig har bevist, at smaa Besiddelser ere bedst for Folket i det Hele taget; det forebygger Monopoler og beforderer Velstand.

Vort System med Hensyn til at bosætte os i smaa Bher og Stæder, i Stedet for at spredes over hele Landet paa de forskellige Jord ejendomme, langt fjernede fra Nabover, er det bedste System, der kunde anvendes i hele denne Bjergregion. Tænkende Folk kunne indse den Fordel, som en saadan Bosættelsesmaade giver til Indbyggerne, der sætter dem i Stand til at nyde alle de sociale, religiøse og uddannende Privilegier, som besølfede Steder yde.

Paa andre Steder, hvor kunstig Banding er bleven paabegyndt for Jordbruget, have de anset det nødvendigt at optage store Pengelaan for Bygning af Damme, Kanaler o. s. v. Der ere Steder her i Landet, hvor Obligationer til ei Velob af Millioner af Dollars ere blevne udstedte for at betale for saadanne kostbare Arbejder. Man kan tænke sig, hvilken Skattebyrde der hviler paa disse Folk, som maa svare Renter af saadanne enorme Summer.

I denne Henseende giver Utah et enestaaende og tilfredsstillende Eksempel. Her kunne de fattigste Folk eje deres egne Vandrettigheder og have Andel i Damme, Kanaler eller Grofter ved at betale dersor med deres eget Arbejde.

Denne medvirkende Methode, der har været gjældende i dette Territorium med Hensyn til disse Ting, fortjener ubetinget Ros. De Sidste-Dages Helliges Lederes Forudseen og vise Bestyrelse bliver nu hæderligt omtalt, og det er frit anerkjendt, at de have været Folkets Belgjørere.

Det er tilfredsstillende, selv saa sent som nu, at dette tilstaas. Herren forsvarer sit Folk. Han viser Verden, at han er i Stand til at inspirere Mænd og lære dem den bedste Maade, hvorpaa de skulle omgaas deres Medmennesker for at befordre deres Velsard og Lykke. Dette har han i en høj Grad gjort i denne Kirke; og han vil vedblive at gøre det, indtil ethvert Ord, som han har talet, og ethvert Øfste, som han har givet angaaende Zion, vil opfyldes. Zion vil trives, og Alt, hvad Profeterne have sagt om den, vil fuldbyrdes. „Herren har grundfæstet Zion, paa det de Elendige af hans Folk skulle have tilslugt i den.“ (Ej. 14, 32.) — Juvenile Instructor.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Missionærer fra Utah ankom via Rotterdam til Kjøbenhavn den 24de November: Louis J. Holther sen. fra Ogden, Weber Co., og Nephi Anderson fra Gunnison, Sanpete Co.

Vi bryde disse vore Brodre hjertelig Velkommen og ønske, at Herrens Besignelse maa følge dem i deres Bestræbeler for at sprede Sandhedens Lys blandt vore Medmennesker.

Beskikkelse.

Eldsterne Louis J. Holther sen. og Nephi Anderson besikkes til at arbejde i Kristiania Konference under nævnte Konferences Præsidents Bestyrelse.

Peter Sundwall,
Præsident over den Skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Heber City, Utah, den 29de Oktober 1894.

Præsident Peter Sundwall,

Kjære Broder!

Det er nu over en Maaned siden, jeg forlod Kjøbenhavn i Selskab med flere hjemvandrende Missionærer samtid et mindre Antal Søstende, og jeg tager mig den Frihed gjennem „Stjernens“ Spalter at sende en Hilsen til de Hellige i Skandinavien.

Rejsen fra Kjøbenhavn til Skotland var behagelig for de Fleste, og Bejret var usædvanlig smukt. Vi forblev i Leith Søndagen den 23 Sept., og nogle af os benyttede Lejligheden til at besøge Skotlands gamle Hovedstad Edinburgh. Denne By har en smuk Beliggenhed, og vi syntes, at det var Umagen værd at besøge den, sjældt vi vare nødsagede til at gaa tilfods, efterom Skotland ikke tillader nogen Spor-

vognstrafik paa Sabbaten. Den næste Dag rejste vi videre til Glasgow, hvor vi opholdt os til Torsdagen den 27de Sept., da et mindre Danmarkske førte os til Greenoch, hvor vi gik ombord paa det prægtige Oceandampskib »City of Rome«.

Rejsen over Atlanteren var mindre behagelig for de fleste af Emigranterne, der vare sejlyede som Følge af den næsten uophørlige høje Sogang. Skibets Besætning viste os stor Opmærksomhed og sogte under Omstændighederne at gjøre os Rejsen saa behagelig som mulig. Dagen efter vor Landstigning fandt jeg, at Skibe, som forlodde de engelske Havnene samtidig med vor Afrejse fra Glasgow, og som sejlede syd om Irland, havde været utsatte for rigtige Orkaner og haft en overordentlig haard Tur.

Eldste T. Eskelsen blev heftig syg, før vi stege i Land, og jeg forblev med ham i Brooklyn i 8 Dage, til han blev stærk nok til at fortsætte Rejsen. Medens jeg var i Brooklyn, opsgøgte jeg nogle skandinaviske Søfolkende, som ere bosatte der, og talte med dem om Evangeliet, og det er en Glæde for mig at meddele deres Venner i Skandinavien, at de fremdeles ere i Besiddelse af Evangeliets Land.

De Hellige fortsatte Rejsen fra New York uden Ophold, og jeg traf nogle af dem, da jeg kom til Salt Lake City.

Stillingen i Utah er, om ikke blomstrende, saa dog betydelig bedre end paa mange andre Steder i Landet. Maar man betragter de mange nybaaningshuse og Udhuse, som ere opførte, samt de ny opdyrkede Marker, da synes det utroligt, at Tiderne have været saa daarlige, som de ere blevne beskrevne. Aarsagen er formodentlig den, at Mange i Utah, som have søgt Fortjeneste, da de ikke kunde saa arbejde uden omkring, i Stedet deraf have lagt saa meget større Interesse for Dagen i at opbygge og forbedre deres Hjem paa en praktisk Maade.

De Hellige her ere ogsaa meget interesserede for Evangeliets Udbredelse i andre Lande, og de overvælde de hjemvendende Missionærer med Spørgsmål angaaende deres Erfaring i Missionen.

Med det inderlige Ønske, at Herrens Værk maa have Fremgang i Skandinavien, og med daglig Forbøn for Sandhedens Budbærere i alle Lande forbliver jeg

Eders forbundne Broder

Charles G. Wahlquist.

Konferencen i Aarhus

Lørdagen den 27de og Søndagen den 28de Oktober 1894.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Anthon H. Lund, Præsident over den europæiske Mission, Missionspræsident Peter Sundwall, Konferencepræsident T. Petersen, William Sørensen, H. A. Thomesen, Joseph P. Andersen, Hans Andersen, Andrew Eskelsen, Lewis C. Larsen, A. N. Kong-

strup, Michael Sørensen, Jacob Larsen, A. P. Fillerup, P. C. Jensen, N. A. Nielsen, H. S. Rasmussen, William Buckholz, W. J. Sørensen, R. M. Larsen, H. P. Hansen, P. C. Petersen og C. P. Larsen. De tre Sidstnævnte vare fra Aalborg Konference.

Konferencen aabnedes Lørdag Aften

med Afsyngelse af Salmen Nr. 7. Bon af Eldste H. P. Hansen, hvorefter Salmen Nr. 253 blev assungen.

Præsident T. Petersen fremstod og bod alle de Tilstedeværende Velkommen.

Hørstanderne afgave Rapporter fra Konferencens forskjellige Grene, nemlig Esbjerg, Horsens, Odense, Grenaa, Randers og Aarhus. Det fremgik af disse Rapporter, at Evangeliet har haft megen Fremgang de sidste 6 Maaneder i de fleste af disse Grene. I Esbjerg havde et Oppositionsmøde, der var arrangeret af Præster, været afholdt. Missionærerne afholdt derefter et Forvarsmøde i et for Læjligheden lejet Lokale, som rummede circa 600 Personer, og de havde den Glæde, at dette var fyldt med opmærksomme Tilhørere.

Til Afsvæksling blev Salmen Nr. 186 assungen.

Præsident P. Sundwall fremstod og udtalte sig anerkjendende over de afgivne Rapporter samt opmuntrede Missionærerne til at fortsætte med det gode Arbejde i Herrens Vingaard.

Præsident N. H. Lund optog Resten af Tiden i dette Møde. Efter at have gjort nogle indledende Bemærkninger og paamindet de Hellige om Nødvenigheden af altid i deres Hjerter at bede for den, som fremstaar for at tale, udbredte han sig over følgende Emner: Om de store Belsignelser, som Gud har i Beredskab for os, hvis vi gjøre os værdige dertil; at Alle skulle dommes efter hvad der er nedstrevet i Vøgerne; om vor Forudtilværelse og det store Raad, som blev afholdt i Hinlen, før denne Jord rullede ind i sin Tilværelse; om den Plan, som Herren havde lagt for Menneskenes Frelse, og om det Oprør, som Lucifer, Morgenrödens Son, med een Tredjedel af Himmelens Hærskarer gjorde mod Herren og hans Plan; at disse oprørre Aander bleve

nedstrytede til Jorden og ikke blev tilladte at påtaage sig Legeme, medens de andre to Tredjedele af Himmelens Hærskarer, hvoriblandt vi vare, af Herren blev bestemte til at gjennemgaa en Prøvestand her paa Jorden, og om Guds vije Hensigt i at give os vor egen Handfrihed, paa det at vi der ved kunde udvise, om vi vilde staa paa Retsfærdighedens Side og derigjennem gjøre os tilskede til at modtage de omtalte Belsignelser, som ere i Vente for os. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed og bad dem at udvise et godt Eksempel for vores Omgivelser. Derefter nedbad han Herrens Belsignelse over de Tilstedeværende.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 266.

Taksgelse af Eldste W. S. Sørensen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Forsamlingen aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 249. Bon af Eldste W. Sørensen, hvorefter Salmen Nr. 10 blev assungen.

Nadverens Sakramente blev admisnistreret af Eldsterne P. S. Christiansen og F. F. Samuelsen. Koret sang Salmen Nr. 260, medens Nadveren blev uddelt.

Eldsterne P. C. Petersen, Louis Larsen og Josiph P. Andersen talte i dette Møde og båre deres Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, og at de gamle Profetier gaa i Opfyldelse i vores Dage. Den sidstnævnte Taler gjorde nogle Bemærkninger om sin Missionsvirksomhed i Norge i den forløbne Sommer.

Eldsterne W. F. Sørensen og C. P. Larsen talte dernæst; de udtrykte deres Glæde og Tilsfredshed over at være kalbede til at virke for Herrens Sag og bare deres Vidnesbyrd om samme.

Eldste Anthon H. Lund fremstod og sagde, at han glædede sig meget over at høre disse Vidnesbyrd, som vare udtalte af Brødrene, nemlig at de ikke alene troede, men vare forvissede om, at den Lære, som de forkynde, er Jesu Kristi sande Evangelium. Han op læste et Stykke, streven af Paulus, som omhandler den hellige Nadver, og forklarede Udtydningen deraf; talte om Kristi Lidelse og Død og indpræntede de Hellige, hvor nødvendigt det er at ihukomme alt dette og ikke være aandsfraværende, naar vi deltage i det hellige Maaltid, paa det at vi ikke skulle øde og drifke uværdeligen. Han udbredte sig vidtløftigt over dette Emne og formanedede de Hellige til at randsage sig selv, førend de deltage i det hellige Sakramente. Han sagde, at med Hensyn til at bruge Band i Stedet for Vin, da er dette os tilladt i Følge Abenbaring til Profeten Joseph Smith, estersom ren og usorfalsket Vin ikke altid kan erholdes. Han omtalte der efter, hvorledes andre religiøse Samfund deltage i Nadverens Sakramente, og sluttede med at opmuntre de Hellige til at tjene Herren, ikke af Frygt alene, men af Kjærlighed til ham.

Mødet sluttedes med at syuge: „Kjærligt Hjem.“

Takfigelse af Eldste P. C. Jensen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Uffsyngelse af Salmen Nr. 113. Bon af Eldste W. Buckholz. Salmen Nr. 201 blev af sjungen.

Konferencepræsidenten fremstod og udtalte sin Glæde over at være kaldet til at prædike Evangeliet og op læste derefter en samlet Rapport for det sidste Halvaar over Aarhus Konference som følger; Den bestaar af 6 Grene; der ere 16 Missionærer fra Zion, som

arbejde i disje. Det lokale Præstedomme tæller 34 Eldster, 6 Præster, 8 Lærere og 10 Diaconer. Medlemmernes Antal er 261, Total Missionærer, lokale Præstedomme og Medlemmer 335. Siden sidst afholdte Konference ere 23 Personer blevne døbte, 4 udelukkede, 42 emigrerede, Born iberegnedt, 5 tilslættede, 4 bortslyttede og 1 død. 119 Personer betale Tiende; 22 Born ere blevne bessignede. „Skandinaviens Stjerne“ har 205 Abonnenter. 7,735 Huse ere blevne besøgte, 2,015 evangeliske Samtaler afholdte, 2,195 Skrifter bortgivne og 28 Bøger fulgte. 42 Forsamlinger ere blevne afholdte hos Fremmiede.

Præsident Sundwall fremstod og sagde, at dette Værk og denne Lære, som vi befjende os til, er ikke noget Menneskeværk, men Herren har i vores Dage oprejst sin Kirke ved Profeten Joseph Smith og indsat i den alle de Embedsmænd, som eksisterede i Kirken i forrige Dage, hvilke høre til Kristi Kirke. Han udviklede derefter alle de Omstændigheder forbunde med denne Kirkes Gjenoprettelse og berørte en Del af vor Tro og vor Lære samtid anbefalede vores Venner at undersøge samme. Dernæst foreslog han Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, som de bleve foreslaaede i sidst afholdte Konference i Salt Lake City. Ligeledes at vi opholde i vor Tro og vores Bonner følgende Eldster:

Anthon H. Lund som Præsident over den europæiske Mission;

Peter Sundwall som Præsident over den skandinaviske Mission, med John A. Olsen og Nels Forsberg som Medhjælpere i Udgivelsen af det trætte Ord;

Theodor Petersen som Præsident over Aarhus Konference og som Forstander for Aarhus Gren, med William

Sørensen, H. A. Thomsen og Joseph P. Andersen som Medhjælpere;

Hans Andersen som Forstander for Randers Gren, med Andrew Eskelsen, Lewis C. Larsen og A. N. Kongstrup som Medhjælpere;

Michael Sørensen som Forstander for Odense Gren, med Jacob Larsen som Medhjælper;

A. P. Fillerup som Forstander for Horsens Gren, med P. C. Jensen som Medhjælper;

N. A. Nielsen som Forstander for Grenaa Gren, med H. S. Rasmussen som Medhjælper;

William Buckholt som Forstander for Esbjerg Gren, med W. J. Sørensen som Medhjælper.

Alle disse Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Til Afvæksling blev Salmen Nr. 274 assungen.

Præsident Anthon H. Lund talte om Nødvendigheden af at have disse Embedsmænd i Kirken, som nu vare foreslaaede til at blive understøttede i de Helliges Tro og Bonner, og omtalte Maaden, hvorpaa de ere kaldede; at Ingen skulde tage sig den Øre uden at være kaldet, ligesom Aaron var. Han omtalte, hvorledes Kong Josias blev spedalsk, fordi han paatog sig at forrette en Præsts Embede uden at være berettidet dertil, og fremførte flere Eksempler i lignende Retning, hvor Herren misbilligede Handlinger, der vare udforte foruden Måndighed.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 136.

Taksgelse af Eldste H. S. Rasmussen.

Søndag Aften Kl. 8.

Mødet begyndte med Sang. Abningsbønnen opsendtes af Eldste Andrew Eskelsen. Koret sang Salmen Nr. 268.

Eldste H. P. Hansen fra Aalborg

var den første Taler. Han fortalte, hvorledes han blev bekjent med og annamme Evangeliet i sin Ungdom. Sagde, at annamme Evangeliet var een Ting, men at leve derefter var en anden; mange store Mænd, som have haft et stort Bidnesbryd, have maattet udgaa af denne Kirke grundet paa, at de ikke have levet, som Sidste-Dages Hellige burde leve. Han bar sit Bidnesbryd til Jesu Kristi Evangelium.

Præsident Sundwall stadsfæstede Broder Hansens Bemærkninger og bar sit Bidnesbryd om det Sidste-Dages store Virk, der nu er oprettet paa samme Maade som Kirken i fordums Dage. Formaned alle de Oprigtige til Ædmighed overfor Herren og til at søge ham i Bon om at finde den sande Vej til evig Frelse.

Til Afvæksling blev Salmen Nr. 13 assungen.

Præsident Anthon H. Lund benyttede Nesten af Tiden. Han talte om Evangeliets Gjenoprettelse, hvilket for Mange er vanskeligt at fatte. Han hentydede til Johannes Åabenbaring 14, 6. 7. og sagde, at vi bære Bidnesbryd desangaaende; han beviste, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, idet flere af hans Profetier allerede ere gaaede i Opfyldelse, og bar sit Bidnesbryd om Mormons Bogs Guddommelighed. Han bad de Tilstede værende nojagtigt at undersøge, om denne Lærdom, som vi forkhnde, er i Overensstemmelse med den hellige Skrift, og om den er, da skulde de ikke forkaste den. Tilsidst nedbad han Herrens Besignelse over de Forsamlede.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 273.

Præsident Petersen erklærede Konferencen høvet til ubestemt Tid.

Taksgelse af Præsident Anthon H. Lund: P. S. Christiansen, Striver.

Var Joseph Smith en Profet?

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 63.)

4. Kundskaben om Mormons Bog skulde komme til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk paa den hele Jord.

5. De, der gjøre Ondt, vilde gjøre alt muligt for at skade ham ved at udspredte løgnagtige Rygter om ham og endog søge at børse ham Livet.

6. Han skulde med Tiden faa Besaling om at komme og tage dem for at oversætte dem, hvilket ikke blev ham tilladt den Gang.

7. Præstedommet skulde gives til Nogle og Daab i Vand blive udført paa den rette Maade, i det rette Øjemed og med Fuldmagt fra Gud, og senere skulde Fuldmagt gives til at meddele den Helligaand ved Haands-paalæggelse.

8. Forfølgelsen mod Kirken skulde mere og mere tiltage efter den Tid, fordi Menneskenes Ondskab vilde blive aabenbaret.

9. Kirken vilde under disse grusomme Forfølgelser dog vedblive at udbrede sig mere og mere og vokse i Kundskab, indtil de Hellige skulde faa en Arv, hvor Guds Herlighed skulde hvile paa dem.

10. Josephs Smiths Navn skulde blive bekjendt iblandt alle Nationer — den Gjerning, som Gud vilde udføre ved ham, skulde bringe de Retfærdige til at glæde sig og de Ugudelige til at fryse af Brede. Hos den ene Klasse vilde hans Navn blive holdt i Ere, men blandt den anden Klasse i Foragt, og dog være de Sidstnævnte en Skæf formedelst det store, forunderlige Værk, som skulde følge paa Åbenbarelseren af Evangeliets Fylde.

Vi have saaledes ikke mindre end ti højst mærkværdige Profetier udtalte af Profet-Engelen Moroni, og som Profeten Joseph har meddelt os, samtid Tiden bragt i Opfyldelse. Man maa lægge Mærke til Tiden, den 22de September 1823 — sek's og et halvt År førend Kirken blev organiseret (6te April 1830) og da kun med sek's Medlemmer. Joseph var paa den Tid kun 18 År gammel og med yderst ringe Skolekundskaber, og dog fortalte han om et stort og forunderligt Værk, et Værk, som vilde bestemme de Bise; om fremtidige Tilkjendegivelser af Guds Krajt, ved Mirakler, Helbredelser og andre af Aandens Gaver som i gamle Dage, om Kirkens dengang endnu fremtidige Fødsel, Udbredelse, Forfølgelse og Sejr over al Modstand. Præstedommets Gjengivelse, Evangeliets Prædiken og Ordinansernes rette Forvaltning; om de løgnagtige Rygter, der vilde blive udspredt om ham selv.

Historien viser os, at ikke et Ord, af disse Profetier er slaaet fejl, men at Alt er gaaet i Opfyldelse, saa langt som den forløbne Tid tillod det. Hvor kunde et ulærd Menneske forudsige saa Meget om sig selv og Resultaterne af en netop paabegyndt Gjerning, der havde Alt imod sig, som menneskelig Visdom og Daarskab tilsammen kunde stille op? — Historien lyver ikke. Verden bærer endnu det Vidnesbyrd, at Josephs Smiths Navn er den bekjendt baade som ondt og godt, medens Folket i Utahs Dale, der har faaet en Ørken forvandlet til en Have og tilsvunget sig den civiliserede Verdens Beundring, nockom beviser, at det tilvisse var et

stort og forunderligt Værk, som Herren
paabegyndte ved sin udvalgte Tjener,
Joseph Smith.

Tusinder af Verdens Rige og Rejse-
lystne have besøgt og besøge aarlig Salt
Lake City og regner det som en Øre
at kunne fortælle om, hvad de have
seet iblandt Mormonerne, og Fernbane-
kompagnierne kappes om at hde de
Rejsende alle mulige Bekvemmeligheder.

Ikke nok dermed, men de maa ogsaa
have været i det store Tabernakel, have
hørt det nu verdensberomte Mormon-
Sangkor paa flere hundrede Stemmer;
de maa have lyttet til den nulevende
Profets Tale og om muligt tryllet
hans Hånd for at kunne føle sig til-
fredse med Besøget og have noget sær-
deles Interessant at meddele deres
Venner efter Hjemkomsten.

(Fortsettes.)

Dødsfald.

Ane Dorthea Madsen Westenskov, født i Bedby, Falster, Danmark, den 21de Juli 1843; afgik ved Doden i Manti, Sanpete Co., Utah, den 22de Oktober 1894. Afdøde annammede Evangeliet i Marts Maaned 1863 og emigrerede til Utah samme Aar.

Hun blev Moder til 10 Børn, hvoraf 8 ere i Liye; hun var en hengiven
Hustru, god og kjærlig Moder og en trofast Sidste-Dages Hellig og vil blive
dhbt savnet af efterlevende Mand, Børn og Venner.

Anne Cathrine Christensen, f. Jensen, født i Taareville Sogn, Holbæk Amt
Danmark, den 27de Marts 1827; afgik ved Doden i Big Cottonwood, Utah, den
18de Oktober 1894. Hun annammede Evangeliet i 1872 og emigrerede det
følgende Aar. Hun var en godhjærtet og opofrende Kvinde, og formedesst sin
Flid og Trofasthed forskaffede hun sig mange Venner.

Inger Kristine Johansen, født i Frederiksstad, Norge, den 29de September
1823, afgik ved Doden i Provo, Utah, den 25de September 1894. Afdøde an-
nammede Evangeliet i sin Fødeby den 25de Juli 1853. Hun var blandt de
Første i Norge, der sluttede sig til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og
var saaledes af dem, der maatte udholde megen Spot og Forhaanelse for Evan-
geliets Skyld; med Mod og Tapperhed opstrede hun meget ved at hde Missio-
nærerne sin Hjælp og Bistand i disse Forfolgelsens og Prøvelsens Dage. Hun
rejste senere til Kristiania og emigrerede deraf med sin Familie til Utah i 1866.
Hun levede og døde som en god, trofast og gudfrygtig Kvinde, i Haab om
en herlig Opstandelse.

Innehold.

Bore Troesartikler	65	Beklirkelse	74
Konferencen i Aalborg	70	Korrespondance	74
Ned. Anm.		Konferencen i Aarhus	75
Herren har grundfæstet Zion . . .	72	Var Joseph Smith en Profet? . .	79
Unkomst af Missionærer	74	Dødsfald	80

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Gal.

Trykt hos F. C. Borberg (B. Petersen).

1894.